

JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU 12 BARCELONA
RDA. UNIVERSITAT, 18, 8A. PLANTA
08007 BARCELONA

Procediment abreujat 689/2006 Secció: 2C

Part actora : [REDACTAT]

Representant de la part actora :

Part demandada : DIRECCIÓ GENERAL DE SEGURETAT CIUTADANA -
DEPARTAMENT D'INTERIOR-

Representant de la part demandada :

SENTÈNCIA Nº 83/2008

Barcelona, 6 de març de 2008.

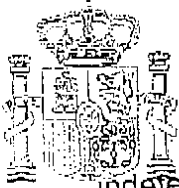
Eduard Paricio i Rallo, magistrat jutge del Jutjat contenciós administratiu nº 12 de la província de Barcelona, he vist el recurs promogut per [REDACTAT] contra la Direcció General de Seguretat Ciutadana.

ANTECEDENTS

PRIMER. El dia 11 de desembre de 2006 va tenir entrada en aquest Jutjat l'escrit d'interposició corresponent a aquest recurs. En data 3 de gener de 2007 el recurrent va presentar escrit de demanda mitjançant el qual va demanar que es dicti sentència que condemni a l'Administració demandada a abonar les compensacions previstes a l'article 21 del Decret 146/1996 per situacions de disponibilitat respecte tots els dies que, des de l'any 2002, ha hagut d'estar en aquesta situació i que es condemni així mateix a la demandada a regular el servei de "reten" o guàrdia que per via de fet s'imposa en la unitat de menors del cos.

L'anterior pretensió es fonamenta en el fet que el Decret 146/96 disposa una forma de compensació de les situacions de disponibilitat, essent així que la unitat de menors no queda exclosa de l'anterior règim. Hom afegeix que el règim de "reten" o "guàrdia" forma part de la jornada de treball, que no es pot imposar als afectats una situació de disponibilitat i que aquesta situació ha de ser regulada necessàriament.

SEGON. Atès que per matèria va correspondre el procediment abreujat previst a l'article 78 de la Llei 29/98, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, es va assenyalar la vista per al dia 4 de març de 2008. Comparegudes les parts el dia i hora esmentats, es va celebrar l'acte de la vista, en què l'actora es ratificà en la demanda presentada, mentre que l'administració demandada s'hi va oposar tot sol·licitant la desestimació d'aquest recurs. Acte seguit i a proposta de les parts es va fixar la quantia d'aquest procés com

indeterminada inferior a 18.000 euros, després del que les parts varen proposar prova que va ser admesa i practicada amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, ambdues parts van formular les conclusions tot ratificant les pretensions respectives.

FETS PROVATS

PRIMER. De la documentació que integra l'expedient administratiu i que ha estat portada a prova es desprenen els següents fets:

- Mitjançant comunicat intern de 6 de juny de 2006 el sotsinspector de la unitat central de menors va establir la regulació del servei de guàrdies de la unitat.
- En data 21 de juny de 2006 el recurrent va subscriure una sol·licitud d'informació relativa al règim de reten o guàrdia en diversos aspectes, entre ells la compensació horària.
- En data 12 desembre de 2006 el recurrent va demanar l'aplicació de les compensacions establertes a l'article 21 del Decret 146/96 i la regulació del servei de "reten" o "guàrdia".
- L'anterior petició va ser desestimada mitjançant resolució de 20 de setembre de 2006.

SEGON.- En el decurs de la vista oral ha declarat [redacted] agent del cos dels Mossos d'Esquadra que manifesta haver estat destinat a la unitat central de menors durant vuit anys, que es compensava el servei de guàrdia amb mitja hora que s'acumulava per agafar dies de festa i que així es va fer fins fa dos o tres anys quan va canviar el sotsinspector.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- L'actor demana en primer lloc la compensació prevista a l'article 21 del Decret 146/1996 per situacions de disponibilitat respecte tots els dies que, des de l'any 2002, ha hagut d'estar en aquesta situació. L'Administració demandada no posa en qüestió el fet que l'actor ha romàs efectivament en situació de disponibilitat durant les guàrdies que en aquest sentit li han estat assignades periòdicament per la direcció de la unitat central de menors en la que està destinat. Un altra cosa és que el mateix recurrent i el testimoni aportat han reconegut que inicialment i fins el canvi de direcció aquesta situació de disponibilitat hagi estat compensada mitjançant la reducció d'un temps de jornada efectiva.

Segons que s'estableix al Decret 146/96, la jornada de treball anual dels membres del cos de mossos d'esquadra és de 1.680 hores de treball efectiu. L'article 3 qualifica com treball efectiu el temps que transcorre entre l'hora d'inici de la prestació del servei i l'hora que aquest finalitza en el centre de treball habitual.

Certament, en els casos ordinaris de disponibilitat, es a dir, la disponibilitat del

funcionari que roman en llibertat de dur a terme la seva vida ordinària al seu domicili tan sols amb algunes limitacions derivades del fet d'estar pendent d'una eventual trucada i d'estar en situació d'incorporar-se en temps breu, no es pot considerar com temps de treball efectiu, en tant que el funcionari disposa de la possibilitat de descans i gaudeix d'un marge de llibertat relativament important per desplegar la seva vida privada. En termes ordinaris, aquesta situació de disponibilitat genera un dret de compensació segons allò previst a l'article 21 del Decret 146/96, això és, mitjançant mitja hora de temps lliure de servei. L'apartat 4 d'aquest article exclou del règim de compensació els agents de l'escala bàsica i intermèdia que a/ tinguin la consideració d'especialista segons l'acord del Govern de la Generalitat sobre retribucions de 20 de febrer del 1996, b/ es trobin adscrits a les unitats del TEDAX y GEI, c/ ocupin llocs de comandament, segons la corresponent relació de llocs de treball, i d/ ocupin llocs singulars de nivell igual o superior a 21 d'acord també amb la relació de llocs de treball.

La resolució impugnada entén que l'actor es troba en la situació de l'apartat a/ doncs, encara que la unitat central de menors no queda inclosa a l'acord sobre retribucions de 20 de febrer del 1996 als efectes de la consideració dels seus membres com especialistes, cal donar-los aquesta consideració atès que la unitat va ser creada posteriorment, i en la mida que queden sotmesos a uns horaris especials específics com integrants de l'Àrea Tècnica de Seguretat Ciutadana segons que es preveu a la instrucció 6/2005, de forma que estan sotmesos a un règim horari diferent al comú en els termes de l'article 9 del decret 146/96.

Ara bé, la qüestió és que l'article 21.4 abans reproduït estableix la compensació per disponibilitat com una regla general pels membres de l'escala bàsica i intermèdia amb unes excepcions taxades, i en el cas que ens ocupa l'excepció queda referida als agents que tenen la consideració d'especialistes segons l'Acord del Govern de la Generalitat sobre retribucions de 20 de febrer del 1996, acord que com es reconeix no inclou els agents destinats a la unitat central de menors. En aquest context no es pot admetre per un elemental principi de jerarquia normativa que l'anterior acord del Govern quedi modificat per una instrucció dictada per un Director General però és que, a banda, l'anterior instrucció es limita a atribuir als membres de l'àrea tècnica de seguretat ciutadana un horari especial, no a considerar els agents en qüestió com especialistes als efectes de compensació de la disponibilitat.

Tampoc no es pot admetre que la mera previsió de l'article 40.1.b de la Llei 10/94 incideixi en el cas doncs aquest precepte es limita a formular una previsió genèrica sobre la naturalesa del complement específic i la inclusió del mateix del grau de dedicació del funcionari, previsió que es limita a reproduir el plantejament de l'article 23 de la Llei 30/84 de mides de reforma de la funció pública vigent en el moment dels fets. Dit en altres paraules, el fet que en general el complement específic pugui incloure una compensació per una especial dedicació no vol dir que en el cas que ens ocupa sigui així, ni que aquesta eventual compensació respongui a les peculiaritats aplicables en general als mossos d'esquadra o les específiques del recurrent.

Una altra cosa és que l'especial dedicació, l'horari i la obligació de disponibilitat constés a la descripció del lloc de treball que ocupa al recurrent en el marc de la relació de llocs, que és on haurien de quedar reflectides les peculiaritats d'aquesta mena, i que aquest fet hagués tingut efectiva repercussió en la

determinació d'un particular factor del seu complement específic, però res no s'ha acreditat ni al·legat en aquest sentit.

En definitiva, cal estar al règim establert a l'article 21.1 del Decret 146/96 en la mida que la situació del recurrent no pot ser encaixada en cap de les excepcions previstes a l'apartat 4 del mateix precepte. Ara bé, en el ben entès que la compensació que correspon és la prevista a aquest precepte i no la compensació econòmica que demana.

Cal afegir a les anteriors raons el fet que consta que efectivament es va reconèixer una compensació horària fins el canvi de comandament de la unitat, fet que contradiu el plantejament de l'administració demandada i constitueix un precedent administratiu que, si més no, obligava a l'Administració a motivar el canvi de criteri en els termes de l'article 54.1.c de la Llei 30/92.

Corresponien conseqüència reconèixer la compensació que es demana. Tanmateix, la compensació haurà de quedar limitada al període en el que es va produir el canvi de criteri i es va deixar de reconèixer la mateixa.

SEGON.- L'actor demana així mateix en aquest procés que es condemni a la demandada a regular el servei de "reten" o guàrdia que per via de fet s'imposa en la unitat central de menors. Ara bé, en primer lloc cal posar de relleu que la potestat normativa és essencialment una potestat discrecional que admet sols un control jurisdiccional perifèric, control que en tot cas cal fonamentar en la violació de la legalitat o de drets subjectius, en el ben entès que l'actor no posa de relleu ni argumenta que l'actual situació violi uns drets subjectius més enllà del que se reconeix en aquesta sentència sense necessitat de modificar el marc normatiu. En segon lloc, no es pot compartir el fet que calgui una regulació específica addicional a la que es conté a la normativa general, al Decret 146/96 o a les previsions de la mateixa relació de llocs de treball, en el ben entès que no es pot descartar que aquest tema sigui abordat per simples actes de gestió.

Atesos els fonaments esmentats

HE RESOLT estimar parcialment el recurs presentat [redactat] i condemnar a l'Administració demandada a reconèixer el seu dret a la compensació horària prevista a l'article 21 del Decret 146/1996 respecte el temps que ha romàs en situació de disponibilitat sense compensació, tot desestimant les restants pretensions.

Uniu un testimoniatge d'aquesta Sentència a les actuacions.

Notifiqueu aquesta sentència amb advertiment que contra la mateixa no es pot interposar cap recurs ordinari, d'acord amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.